

Teleport

“In, kaj počneš zadnje čase?” me je vprašala in srknila svojo pijačo. “Pa, nič kaj...” “Kot ponavadi,” se je namrgodila in pogledala stran. “...ampak razmišljam pa, da bi se prijavil na medplanetarni delovni projekt.” sem hitro dodal. Janja, najlepše nemodificirano dekle v našem stanovanjskem kompleksu me je pogledala z novim zanimanjem. “Medplanetarni? Torej odhajaš?” “V bistvu ne, gre za to, da naše kolonije na Alfi Kentavri zaradi nesinhrona komunikacije z bazo na Zemlji ne delujejo optimalno in zato bi radi tja teleportirali ljudi, ki bi vodili zadeve.”

“Teleportirali ljudi? Ali ni teleportacija organskih snovi nevarna? Jaz sem si enkrat teleportirala rdečo zarelijsko bučo z Marsa, ker naj bi bila super za dieto, pa mi je eksplodirala pred očmi. Še en teden sem imela rdeč obraz.” “Da, je nevarno, vendar jaz obožujem nevarnost.” Janja me je pomenljivo pogledala. “Ahem, poleg tega pa obljublajo, da ti povečajo republiški rang vsaj za 5 razredov.” “5 razredov? To pa ni kar tako. No, sporoči mi kako bo šlo,” je rekla in me poljubila na lice. Hmmm, sicer sem jo hotel samo impresionirati, vendar mogoče ne bi bilo slabo, če bi šel preveriti, kako je s tem projektom...

Sedel sem v Republiškem uradu za medzvezdne zadeve in strmel v hologram, ki je prikazoval pogreb nekega nepomembnega, ki ni v življenju dosegel nič, spodaj pa je migotal napis Ne bodite pozabljeni. Bi bilo to res tako slabo? Vsi vemo, da Republika z avtomatizirano proizvodnjo lahko poskrbi za vse svoje prebivalce, pri tem pa mora delati le peščica ljudi. Po drugi strani pa so nagrade za udejstvovanje precejšnje, lahko bi se preselil v boljši kompleks, to bi Janjo zagotovo impresioniralo, ne bi se mi bilo več treba zadovoljevati z androidi, morda bi celo dobila dovoljenje za otroke...

“Štefan 3DH47TK8?” me je iz preišljevanja zdramil glas uradnika. “Da, to sem jaz.” “Pojdite z mano, prosim.” je nadaljeval monotono in stopila sva v njegovo pisarno.

Uradnikovo bionično oko se je obarvalo v rumeno, ko je dostopal do mojih podatkov. “Torej gospod Štefan, zelo me veseli, da ste se odločili postati proaktiven državljani Republike. Vidim, da ste se odločili za tehnično podporo v sistemu Alfa Kentavra. Kot verjetno veste, smo tja že pred stoletji poslali robotsko izvidnico, ki je postavila teleport, skozi katere smo do pred kratkim lahko pošiljali le anorganske snovi, pred kratkim pa smo začeli tudi z živimi organizmi. Postopek je tak, da vaše telo najprej skeniramo na atomskem nivoju, potem pa podatke pošljemo na ciljno lokacijo, kjer izdelamo vašo kopijo, ki bo v vašem imenu izvajala dela na ciljni lokaciji. Po zakonu sem vas dolžan obvestiti, da so možna tveganja rakavih obolenj, dislociranih organov ali celo demolekularizacije, vendar vam lahko z veseljem povem, da smo ta tveganja uspeli zmanjšati in se po novem zgodijo samo v 64,7% primerov.”

Opazil je moj zaskrbljen pogled in hitro nadaljeval: “Seveda pa boste za vašo proaktivnost primerno nagrajeni. Glede na vašo izobrazbo in telesno konstitucijo bo vaš klon opravljal delo začetnika skrbnika gradbenih naprav z možnostjo napredovanja, vi pa boste napredovali za kar 7 republiških rangov, ni to čudovito? Prosim položite roko na skener in potrdite, da se strinjate s pogoji.”

“Ne vem, zdi se mi precej tvegano,” sem se obotavljal.

“Neumnost, če gre kaj narobe, bo tri range podedovala vaša družina. Poleg tega pa gotovo nočete, da bi bilo vaše življenje zaman, kajne? Prosim položite roko na skener in potrdite, da se strinjate s pogoji.”

Obotavljajoče sem dal roko na skener.

“Čudovito!” mu je uspelo monotono vzklikniti. “Prosim, pojdite z mano, da vas skeniramo.”

“Kaj? Že kar takoj?”

“Seveda,” je odvrnil in me zmedeno pogledal. “Republiški uradi so znani po svoji učinkovitosti, zakaj bi čakali?”

“Ne vem, mislil sem, da bom imel še malo časa. No prav, pa pojdiva,” sem vdano rekel.

Stopila sva na transportno ploščad in začela potovati skozi dolge hodnike. Zdelo se mi je kot cela večnost, ampak verjetno je trajalo 5 minut, preden sva prispela do velike dvorane. Tam me je uradnik predal osebju, ki me je sleklo in posadilo v velik bel sarkofag sredi sobe. Čez čas nisem nič več slišal, naenkrat je bila povsod bela svetloba in izgubil sem zavest.

“Zbudi se, črv!” me je rezek glas zbudil iz sna. Zdrznil sem se in odprl oči. “Kaj se dogaja?” sem zmedeno vprašal. Pred mano je stal moški v vojaških oblačilih. “Kaj se dogaja? Kar veliko. Obleci se in se čez 5 minut nariši spodaj.” “Hej, ne morete tako govoriti z mano, jaz sem državljan Republike! Zahtevam pojasnilo, kaj se dogaja!” sem odločno rekel. Vojak me je srepro pogledal in izjavil: “Državljan Republike? To je tvoj original, ki te je prodal za večji republiški rang. Ti si naša last. Dobrodošel v Alfi Kentavri.”